

CO TOMU ŘÍKÁTE, PANE WERICHU?

Ptá se
Vladimír Škutina

To nebyl zázrak, že se dochovaly naše televizní rozhovory z jara a léta kritického roku 1968. Zázrak byl jen Jan Werich. Byl něco jako karlovarský šprůdl. Vytryskávaly z jeho hlavy nápady a myšlenky a našim nepředstavitelným štěstím neboli klikou bylo, že stejně jako růže, vložena do karlovarské vody, zkamení, nápady a myšlenky Jana Wericha zůstaly uchovány na filmovém pásu – zkameněly, aby po dvaceti letech jako Šípková Růženka polibkem svobody zavoněly neodolatelnou vůní pravdy a moudrosti. Nebyl to zázrak, že se filmové snímky dochovaly. Bylo to koumáctví a šikovnost českých lidí. Natočili jsme celkem dvacet dílů seriálu „Co tomu říkáte, pane Werichu?“. Dobrou polovinu z nich českoslovenští diváci nemohli vidět, neboť přišli vstupci. Filmy byly uloženy v krabicích s výše citovaným titulem v archivu. Když se normalizátoři a obrazoborci rozhodli zničit všechno, co přesahovalo jejich IQ, (jenže mezi Čechy se všechno hned roznese), dřív než mohli vtrhnout do archivů, vstoupili tam naši lidé. Vedle krabic s naším materiálem leželo dvacet krabic s filmy o dějinách KSČ. Naši lidé vyměnili hbitě obsahy obou hromad a když pak obrazoborci vnikli do archivu, popadli krabice se svými vlastními dějinami a vhodili je do ohně. Tak se stalo, že komunisté přišli o své vlastní dějiny a našim divákům byl zachráněn poklad myšlenek Jana Wericha, který nyní ve zvukovém záznamu dostáváte do rukou.

Namlouvám-li po dvaadvaceti letech mezikomentář, je to jen a jen proto, že lidé nevěří, že všechna předvídaná proroctví a poselství vyslovil Jan Werich roku 1968 a nikoliv dnes. Tenkrát to zdaleka nebylo tak aktuální, jako v prvním roce znovunabytí svobody.

Chybí mi Jan Werich. Chybí mi víc než cokoli a kdokoli. Chybí mi jeho ostrý pohled a přesný odhad situace. Především mi chybí jeho humor – tak jako mi chybí humor vůbec. Ubývá legrace – právě v době, kdy by se zdálo, že smích je beztravný. Tolik se mi chce zavolat „Tak už jsem tady s tím vápnem, pan Werichu!“ jak jsme se zdravovali každého dne onoho jara a léta roku 1968. Vápno je zatím vyhašené, bílá barva spláchlá deštěm a všechno by potřebovalo natřít. Čerstvě natřít.

Vladimír Škutina

Snímky převzaty z Čs. televize 1968
Hudba Michal David
Nahráno ve studiu MIDA 1990

Vydala firma Multisonic a. s.
Hlavní 352
252 43 Průhonice

Photo © Miroslav Pospíšil 1968
Sleeve-note © Vladimír Škutina 1990
Cover design © Jiří Vlček 1990
GRAFIATISK, s. p., Děčín